

EDO BRUNNER

BMW 650i

Edo Brunner ontmoagt zichzelf elke maand in een 'dikke bak' en als BMW-rijder (niet verder vertellen) test hij deze maand een gepimpte 650i

JAZEKER, EEN HEUSE BMW 650i. Tja, wat moet je zeggen als je een kar onder je kont hebt waar eigenlijk niet echt wat op aan te merken valt. Voor anderhalve ton krijg je een degelijk ogende en voelende scheurmachine met twee heerlijk klinkende pijpen eronder, die als je lekker gas geeft fantastisch brommen. Je hebt een bak met een gespierd en toch niet overdreven patserig en exhibitionistisch voorkomen – dus net gek genoeg om hier en daar wat hoofdjes te laten draaien. En je kunt er rustig van uitgaan dat je genoeg indruk maakt als je achteropkomend verkeer bent op de linkerhelft van de snelweg.

Van binnen is-ie niet weldadig ingericht maar wel weer dat sobere alu-gedoe met zwart leer en leren dashboard. Normaal gesproken zou ik nu een bijna niet te stoppen woordenstroom superlatieven spuien over en tegen aluminium- en carbongeneuzel in veel te dure wagens maar deze keer, in de BMW 650i, vind ik het netjes staan. Het ziet er binnen ongelofelijk degelijk en praktisch uit, ik snap zelfs binnen luttele seconden de navigatie-computer-bediening en geloof mij, ik ben daar altijd een heel klein tikkie traag in. Hij ziet er ook goed uit omdat het lijkt dat er niet geprobeerd is om er ook toch nog even wat carbon in te plakken. Dat zie je wel vaker de laatste tijd, dat ze dan toch nog een stripje carbon – dat nog ergens in de werkplaats lag – op een dashboardkastje ofzo plakken. Gelukkig niet bij de Beamer.

Ik had voor het weekend een 650 mee met in het dak zo'n fijn panoramaglas erin. Een optie die niet alleen leuk is, maar ook vooral heel praktisch handig en bijdehand, zeker omdat ik met mijn lange benen de stoel helemaal achterin moet schuiven omdat ik anders met mijn knieën klem kom te zitten tegen stuur of dashboard. Maar ook het stuur stel ik zo in dat-ie lekker dicht naar me toe komt zodat ik nooit boven mijn macht zit te graaien. Dan wil het nog wel eens gebeu-

ren dat als je bij een stoplicht staat te wachten, dat je dus met je lichaam helemaal naar voren moet leunen en langs je zonnebril en de voorruitlijst moet loeren om te checken wanneer-ie op groen springt. En ik vind dat altijd ongelofelijk lullig staan, zeker als je net naast zo'n Subaru-geval of een gepimpte Honda Civic klaarstaat om een sprintje te trekken... Kijken wie het snelst is. Dan wil je niet dat zo'n bepette puber ziet dat je fanatiek op het puntje van je kuipje zit om alert te kunnen reageren op groen.

Zoals iedere weldenkende *Top Gear*-lezer weet, trek je sprintjes vanaf de stopstreep altijd het liefst zonder blikken of blozen. Je komt aanrijden bij de streep en vanuit je ooghoek check je de wagen van de burens om te kijken of je hem kunt hebben of niet. Je buurman doet natuur-

ten te kunnen zien terwijl overstekend voetgangervolk, als ze mijn kant uit keken, niet alleen mijn debiele voorkomen zagen, maar ook meteen de glibberige inhoud van mijn neus via mijn opgerekte neusgaten die zich als het ware vacuüm zogen tegen de voorruit – en die als het licht lang op rood bleef en ik een beetje moe inzakte, twee kleverig groene sporen over het glas trokken. Het ziet er dus gewoon een beetje onhandig uit, zeker als je bij een kruispunt staat waar de stoplichten ongeveer een half uur op rood staan.

In mijn huidige Renaultje 4 is natuurlijk een zonnedakje gemonteerd. Dat biedt de verlichtende uitkomst. Nu kan ik ontspannen en met mijn pols leunend op de versnellingspook met mijn vingers op het harde plastic van m'n dashboard

'Je wilt niet dat zo'n bepette puber ziet dat je fanatiek op het puntje van je kuipje zit om alert te kunnen reageren op groen'

lijk zo onopvallend mogelijk hetzelfde. Als je de uitdaging met (in feite) jezelf aangaat, want je weet niet zeker of je buurman ook gaat racen, zet je je meest koele en verveelde blik op en trommel je nonchalant met wat vingers op je stuur. Dan wil je er dus niet uitzien als een hijgende hond terwijl de klep van je petje tegen de voorruit drukt, waardoor je petje wat verschuift en waardoor je stoere zonnebril ook nog een beetje scheef glijdt.

Ik had een beetje hetzelfde probleem met mijn vorige Renault 4'tje. Als ik daarin reed, moest ik me ook altijd aan het stuur naar voor trekken om dan met mijn neus tegen de voorruit de stoplich-

roffelen op het ritme van de muziek. Wetend dat ik met mijn Renaultje sowieso nooit een acceleratiewedstrijd zal winnen. Ik lok het als ik in dat karretje rijdt dan dus ook niet uit. In de BMW 650i echter leun ik super lauw, koel en *chill* in de stoel naar achter om via het panoramadak het startteken te kunnen waarnemen en die kinderachtige puberauto's met hun truttenspoilers helemaal de tering te accelereren.

Tja, beter kan ik ze niet omschrijven. Van die van oorsprong deeltijd-boodschappenwagentjes in van die barbierkleuren met allemaal aan alle kanten uitpuilend en útstekend plaat- en plasticwerk en gekleurde kerstboomlichtjes

onder en boven. Ik geef toe: het is wel heel grappig om te zien. Je kunt je voorstellen dat ik me het hele weekend prima vermaakt heb met dat brokje BMW-power onder mijn billen. Hupsakee! Van het ene stoplicht naar het andere, hopend dat daar weer zo'n opgefokt fukkertje klaar stond om zich te laten vernederen. Wat ik overigens wel minder grappig vindt is het volgende.

Als ik weer eens in een serieus snelle bak zit, zijn er altijd van die mannen in totaal niet ter zake doende automobieltjes die een wedstrijdje met me aan willen gaan en dan als volslagen idioten de meest gevaarlijke capriolen uithalen om me voor te zijn en voor te blijven. Zigzaggend van links naar rechts en vol remmend, dan weer bumperklevend, derden opzijduwend, rotondes overgierend zodat ze bijna uit de bocht vliegen en nietsvermoedende hondenuitlaters of ander wandelend of voetgangend verkeer overhoop kapseizen. Dan voel ik me altijd een beetje schuldig omdat ik met de auto waarin ik dan rij blijkbaar dat soort dommezelfmoord-testosteron-bommen losmaak. Uiteraard laat ik die lui graag winnen. Want die gasten wil je het liefst achter je laten of heel ver voor je hebben om minzaam naar ze te kunnen knikken, vriendelijk te lachen en de *good old thumbs-up* te geven wanneer ze zich om een lantaarnpaal hebben gevouwen of op z'n minst een stoeprandje hebben geraakt, hun voorwiel eronderuit geklapt is en ze huilend met hun telefoon aan het oor staan te bellen met een wegsleeporganisatie. Hiep, hiep, hoera, hij heeft gewonnen.

Concluderend. Als je binnenkort ruim een tonnetje of anderhalf over hebt... koop gerust een BMW 650i (367 pk) voor heel veel rijplezier, ook om heerlijk mee te toeren. Er kan nog van alles in de kofferbak ook. En nu schijnt, heb ik gehoord in de wandelgangen, dat de M6 net weer een tikkie sneller is. Hmmmm, misschien een volgende keer? Dat lijkt me ook absoluut geen straf.

